

II.

Aan overeenkomst tusschen de schimmel van MUIJS en monilia albicans uit morphologisch en kultuur-physiologisch oogpunt beschouwd, wordt door DE NEGRI blijkbaar niet getwijfeld. Maar, zoo vraagt mijn geachte opponens, hebt gij de schimmel in kwestie wel serologisch onderzocht? Want is er op dat punt afwijking, dan moet het een nieuwe soort zijn. En daarop antwoord ik: neen, dan houd ik de schimmel hoogstens (d. w. z. als dat serologisch verschil ook werkelijk wat beteekent) nog slechts voor een variëteit, een physiologisch ras, van de soort m. albicans. Want serologische gegevens mogen ook al, als het eenige ons ten dienste staande middel, van eenig belang zijn voor de soortsbeslissing bij sommige bacteriën, waar de morphologie ons wegens de eenvormigheid in den steek laat, bij hoogere organismen, zooals fungi, zelfs fungi imperfecti, mag men er m. i. niet zulk een gewichtige rol aan toekennen.

Wanneer DE NEGRI dus vraagt, of witte moniliae, gevonden in speeksel en ontlasting, óók bij mij een kansje hebben om bij de soort m. albicans te worden ondergebracht, dan zeg ik: bij een even groote morphologische en kultuur-physiologische overeenkomst — ja, even goed als die moniliae bij DE NEGRI een kansje hebben om als een nieuwe soort te worden ingeschreven.

Summa summarum gaat het hier om de oude, netelige vraag: wat moet men verstaan onder het begrip soort. Op dat punt zal er wel altijd verschil van opvatting blijven bestaan. Ik ben, door de ervaring geleerd, wat huiverig om zoo snel tot een nieuwe soort te besluiten. DE NEGRI wil het zelfs reeds doen, „wanneer afwijkingen van de reeds beschreven stammen worden vastgesteld, die wij (ik cursiveer) *niet bij machte zijn voorloopig voldoende naar waarde te schatten*”. En zij meent „dat wij dan den juisten weg bewandelen om in den chaos wegwijs te worden”. Ik meen echter, dat wij dan juist op den verkeerden weg zijn.

Zouden wij tot slot van onze gedachtenwisseling, die dan tevens een vruchtbare samenwerking zou zijn geweest, niet tot een resultaat kunnen komen? Laat ons dan afspreken om de schimmel van MUIJS, indien deze, serologisch onderzocht, voldoende afwijkingen mocht vertoonen, te noemen: monilia (of Endomyces) albicans *var. inguinalis*. Dat onderzoek zou aan DE NEGRI, als ervaren seroloog, zeker wel zijn toevertrouwd. En vermoedelijk zal de schrijver tegen zulk een toelichting bij den eens gegeven naam geen bezwaar hebben.

Utrecht, October 1917.

S. L. SCHOUTEN.

LOCO SOL. FERRI ALBUMINATA.

In het *Pharm. Weekblad* 1915, bldz. 1367, stelde de heer M. DE JONG voor, in plaats van de hoog in prijs zijnde sol. ferri albuminata de volgende mixtuur te gebruiken:

R. Solut. chlorethi ferrici. 3½ gr.

Sirupi simplicis. 50 gr.

Ol. cinnamomi gtt. 2

Ammoniae liquid. 2½ gr.

Aq. comm. ad cM³ 300

gebr. als eiwitstaal.

Uiterlijk, wat kleur, geur en smaak betreft, heeft dit mengsel veel van eiwitstaal, wat waarschijnlijk de oorzaak zal geweest zijn van het veelvuldig voorschrijven van dit recept.

Chemisch beschouwd is de drank niets anders dan een oplossing van ijzerchloride, waarbij juist zooveel ammonia is gevoegd, om het ijzerchloride om te zetten tot basisch ijzerchloride, zonder dat een neerslag ontstaat. De oplossing geeft met meer ammonia een ijzerhydroxyde-neerslag, evenzoo met kaliumferrocyanide en kaliumrhodanide de bekende reacties op ferri-ion, welke aanwezigheid in de oplossing ook nog zeer duidelijk blijkt door den wrangen ijzersmaak van de mixtuur.